

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 53/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť akciovej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDACTED] pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 128/2017 zo 7. septembra 2017 a takto

rozhodol:

[REDACTED], [REDACTED], odmieta pre neprípustnosť.

Odôvodnenie

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. novembra 2017 sa akciová spoločnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 5 S 128/2017 zo 7. septembra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci verejného obstarávania zverejneného v apríli 2013 zúčastnila súťažného dialógu na predmet zákazky s názvom „Integrovaný informačný systém Sociálnej poisťovne podporujúci transformáciu výkonu sociálneho poistenia do systému elektronických služieb“, pričom jej ponuka bola podľa oznámenia Sociálnej poisťovne ako verejného obstarávateľa z 23. marca 2016 č. 11295-161/2016-BA vyhodnotená ako úspešná. Oznámením z 9. decembra 2013 č. 11295-188/2016-Ba však Sociálna poisťovňa sťažovateľke oznámila zrušenie verejného obstarávania a zároveň jej oznámila, že s ňou neuzavrie zmluvu o dielo a na predmet zákazky bude vyhlásené nové verejné obstarávanie. Sťažovateľka podala proti zrušeniu verejného obstarávania námietky podľa § 138 ods. 2 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 17. apríla 2016 (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“), o ktorých Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej aj „žalovaný úrad verejnej správy“) podľa jeho oznámenia z 25. januára 2017 č. 1982-6000-2016/ODI-L začal 19. januára 2017 konanie z vlastného podnetu a rozhodnutím č. 1982-6000/2016-ODI z 3. apríla 2017 a č. 1982-6000/2016-ODI z 3. apríla 2017 nariadil Sociálnej poisťovni, aby v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia odstránila protiprávny stav a uskutočnila opravu listu označeného ako „Oznámenie o zrušení použitého postupu zadávania zákazky“, a to doplnením všetkých skutočností, ktoré Sociálnu poisťovňu oprávňovali zrušiť sporné verejné obstarávanie.

3. Na základe odvolania účastníkov administratívneho konania Rada Úradu pre verejné obstarávanie ako druhostupňový orgán verejnej správy rozhodnutím č. 8862 9000/2017, 8889-9000/2017, 8890-9000/2017 z 22. mája 2017 vo výroku 1 zastavila konanie o odvolaní Sociálnej poisťovne, ústrediu proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie č. 1982-6000/2016-ODI z 3. apríla 2017, vo výroku 2 zastavila konanie o odvolaní sťažovateľky proti tomuto rozhodnutiu a vo výroku 3 zastavila konanie o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu námietkach. Výrokom 2 Rada Úradu pre verejné

obstarávanie zastavila konanie o odvolaní sťažovateľky z dôvodu, že sťažovateľka spolu s odvolaním nezaplatila kauciu vo výške 600 000 € (§ 142 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní) a napadnutým výrokom 3 zastavila konanie o odvolaní sťažovateľky, ktoré smerovalo proti prezumovanému zamietnutiu námietok (§ 139 ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní) z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre fikciu zamietnutia námietok, pretože úrad o námietkach rozhodol včas.

4. Sťažovateľka podala 23. júna 2017 na krajskom súde správnu žalobu, ktorou sa domáha preskúmania zákonnosti druhostupňového rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie. Sťažovateľka správnu žalobou napáda výroky 2 a 3 tohto rozhodnutia a žiada, aby rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy boli v týchto častiach zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie. Podstatnou námietkou zo strany sťažovateľky v správnej žalobe je, že v prípade začatia námietkového konania ex offio zo strany žalovaného orgánu verejnej správy nemala sťažovateľka povinnosť zložiť kauciu pri podaní odvolania proti rozhodnutiu o námietkach, ktorá navyše za daných okolností okrem iného pre svoju extrémnu výšku predstavuje prekážku spravodlivosti a popiera účel dvojinštančného konania pred Úradom pre verejné obstarávanie, pričom za ústavnoprávne významné považuje sťažovateľka i to, že na základe vývoja legislatívy súčasný zákon č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 18. apríla 2016 kauciu za odvolanie proti rozhodnutiu o námietkach stanoví v rozmedzí od 300 € do 6 000 €, teda znížil ju až stonásobne.

5. Spolu so správnu žalobou sťažovateľka podala na krajskom súde aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) dôvodiac tým, že rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie č. 1982-6000/2016- ODI z 3. apríla 2017, v ktorom Úrad pre verejné obstarávanie nariadil Sociálnej poisťovni doplniť odôvodnenie jej rozhodnutia o zrušení súťažného dialógu, nadobudlo na základe rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy právoplatnosť a vyhlásením nového verejného obstarávania na predmet zákazky dôjde k definitívnemu zmareniu uzatvorenia zmluvy o dielo so sťažovateľkou, ktorej ponuka v pôvodnom a nezákonne zrušenom verejnom obstarávaní bola určená ako víťazná. Sťažovateľka

dôvodila aj tým, že zrušenie tak „IT“ významnej zákazky s predpokladanou hodnotou presahujúcou 70 000 000 €, na ktorej realizáciu sa materiálne i personálne pripravila, jej nesporne spôsobí značnú finančnú a hospodársku škodu, ktorej náhradu bude nútená uplatňovať.

6. Krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením č. k. 5 S 128/2017-16 zo 7. septembra 2017 návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby z 23. júna 2017 zamietol. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol stručný obsah správnej žaloby vrátane stručného obsahu návrhu na priznanie odkladného účinku a citujúc ustanovenia § 184, § 185 a § 188 SSP v odôvodnení uviedol, že po posúdení uvedených skutočností dospel k záveru, že návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe nie je možné vyhovieť a že tento nepovažuje za dôvodný a preukázaný.

Bol toho názoru, že *„žalobca nijakým spôsobom nepreukázal predpokladanú hodnotu predmetnej zákazky, nezrealizovaním ktorej mu mala vzniknúť hrozba značnej finančnej a hospodárskej ujmy. Zároveň bližšie nezdôvodnil a nezdokladoval, aké mal vstupné náklady, ktoré už vynaložil na materiálnu a personálnu prípravu zmluvy o dielo.“*

7. S uvedeným záverom sťažovateľka nesúhlasí považujúc napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, pretože krajský súd sa vôbec nezaoberal jej argumentáciou vyplývajúcou najmä z príloh žaloby. Poukázala na to, že hodnota zákazky a vstupných nákladov sťažovateľky vyplýva priamo z vyhlásenia verejnej súťaže (ktoré tvorí prílohu správnej žaloby) a predstavuje 70 840 000 €, a že pri hroziacej ujme sťažovateľka mohla iba označiť relevantné skutočnosti, na základe ktorých je nepochybné, že jej ujma reálne hrozí, čo tiež preukázala vo forme vykázanéj straty ako prílohu správnej žaloby (zdroj:www.finstat.sk). Sťažovateľka krajskému súdu vytýka, že rozhodol v evidentnom rozpore s predloženými dôkaznými prostriedkami a že sporné rozhodnutie skôr indikuje, že skúmanie návrhu na priznanie odkladného účinku bolo zo strany súdu vykonané unáhle a povrchné, čo je zjavným prejavom justičnej svojvôle.

8. Podstatné porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka v zmysle judikatúry ústavného súdu, na ktorú poukazuje, vidí

v absencii riadneho a ústavne udržateľného odôvodnenia napadnutého uznesenia, keď krajský súd pri aplikácii § 185 písm. a) SSP vychádza z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu.

9. Sťažovateľka s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia v správnej žalobe v návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, ako i v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že v jej prípade bolo konanie o námietkach začaté z vlastného podnetu žalovaného orgánu verejnej správy. Uvedená skutočnosť bez ďalšieho zo zákona vylučuje, aby bola zaťažená povinnosťou zložiť kauciu; zároveň poukazuje aj na zmenu zákona o verejnom obstarávaní, keď nová právna úprava upravuje kauciu v stonásobne nižšom rozsahu, a aj v prípade posudzovania skutkového stavu na základe pôvodnej právnej úpravy (z intertemporálneho hľadiska) je preto nevyhnutné prihliadať i na skutočnosť, že rovnakú otázku rieši súčasný zákon inak.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 S 128/2017 zo 7. septembra 2017, aby toto uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť (podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

17. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať a vecne sa zaoberať sťažnosťami namietajúcimi porušenie práv iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to

poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

18. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je i to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým osobám zaručuje, sú primárne zodpovedné všeobecné súdy. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

III.

19. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Sťažovateľka v dôvodoch sťažnosti argumentuje najmä nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia považujúc toto uznesenie za arbitrárne, nemajúce oporu v predložených dôkazoch.

20. Odkladný účinok správnej žaloby upravený v ustanoveniach § 184 až § 189 SSP predstavuje jeden z nových právnych inštitútov správneho súdneho konania, ktoré majú zabezpečiť efektívnu ochranu zo strany správneho súdu, tak aby jeho rozhodnutie mohlo byť nielen formálnym, ale i materiálnym prostriedkom ochrany práv a právom chránených záujmov úspešného žalobcu. Podstatou odkladného účinku je zabezpečenie takého stavu, pri ktorom by správnym súdom preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nevyvolávali žiadne právne účinky vrátane takých, ktoré by ich zrealizovaním boli považované za skonzumované. Z povahy veci je však nesporné, že odkladný účinok má zabezpečiť materiálnu ochranu právam a oprávneným záujmom úspešného žalobcu tak, aby tento nebol dotknutý po zrušení žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu

verejnej správy žiadnymi ich účinkami alebo následkami. Odkladný účinok správnej žaloby má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní. Oproti týmto opatreniam podstatou odkladného účinku je „zmrazenie“ právnych následkov už existujúceho, resp. platného a právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy.

Dôvodmi priznania odkladného účinku vymedzenými v § 185 písm. a) SSP je hrozba závažnej ujmy spojená s okamžitým výkonom alebo inými následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Aj v zmysle novej právnej úpravy bude naďalej dôvodom už len hrozba, teda nevyžaduje sa aj naplnenie príslušného následku, ktorým môže byť závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok. Hrozba uvedených následkov musí byť pritom tiež spojená buď s okamžitým (nestačí v budúcnosti možným) výkonom správnou žalobou napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, alebo jeho inými právnymi následkami.

21. Ústavný súd vo svojich viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

22. Uvedenými princípmi sa krajský súd pri svojom rozhodovaní o návrhu sťažovateľky neriadil, nijakým právne relevantným spôsobom nevyhodnotil jej argumenty a v odôvodnení napadnutého uznesenia v rozpore s obsahom spisu sa obmedzil iba na konštatovanie nedôvodnosti návrhu. Je teda nutné zanedbanie povinnosti krajského súdu

presvedčivo sa vysporiadať s dôvodmi návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby. Závery krajského súdu v napadnutom rozhodnutí nie sú akceptovateľné, pretože krajský súd nezohľadnil všetky okolnosti a špecifiká prerokúvaného prípadu a nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby podstatné a právne významné. Namietané uznesenie o zamietnutí návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žaloby treba nesporne považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Krajský súd tak neposkytol sťažovateľke dostatočnú a spravodlivú ochranu jej základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Napriek uvedeným nedostatkom napadnutého uznesenia ústavný súd vychádzajúc z princípu subsidiarity (pozri bod 17) nevyslovil vo výroku svojho rozhodnutia porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože princíp subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

24. Ústavný súd len výnimočne zasiahne ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej v prípade, ak by išlo o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

25. Podanie návrhu na priznanie odkladného účinku nie je viazané na žiadnu lehotu. V zmysle § 187 ods. 3 SSP žalobca môže podať takýto návrh najskôr so správnu žalobou, či už ako jej súčasť alebo samostatne a najneskôr do konečného rozhodnutia správneho súdu. Keďže proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na priznanie

odkladného účinku, či už kladne, alebo záporne, nie je podľa § 439 ods. 2 písm. e) SSP prípustná kasačná sťažnosť, najmä z dôvodu, aby sa pre rozhodovanie o nej zbytočne nepredlžovalo konanie vo veci samej, možno podať nový návrh na priznanie odkladného účinku, ak došlo k zmene pôvodného skutkového alebo právneho stavu. Sťažovateľka ako žalobca tak môže svoj návrh na priznanie odkladného účinku jej správnej žaloby podať znovu, pričom za zmenu právneho stavu tu treba považovať právny názor vyslovený ústavným súdom, ktorý v danej veci konštatoval arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky smerujúcu proti uzneseniu krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti (§ 25 ods. 2 v spojení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

27. V závere ústavný súd s poukazom na svoju ustálenú judikatúru považuje za potrebné dať krajskému súdu do pozornosti, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, t. j. i pred súdom v správnom súdnom konaní, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, t. j. i správny súd, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie

obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018